

Paraules que moren

Un relat de: [Vicenç Cusí Cussó](#)

PARAULES QUE MOREN

Hi ha paraules que moren
tard o d'hora un dia
dels diaris dels llibres
de les veus de la gent
n'hi ha que canvien
no diuen el que deien
i d'altres que són mortes
per mots estrangers
Tant és si al néixer
varen ser seductores
vestint-se de festa
guanyant el carrer
oblidant que l'èxit
com una primavera
és molt fugisser.

Quan se'n van són discretes
a poc a poc de puntetes
sens que ningú se n'adoni
sense dir-nos adéu
i si algú les recorda
que han passat a la història
de només esmentar-les
en sentim un menyspreu
oblidant l'hipnotisme
que amb elles sentíem
quan les deixàvem
en mig de la gent
com un perfum exòtic
que acompanya una idea
del nostre pensament.

Però malgrat que són mortes
van servir en el seu dia
com a peces d'un puzle
per vestir un relat
o per dir una mentida
qüestionar una resposta
menystenir un problema
o exagerar una veritat
van entrar a casa nostra
amb aquella aparença
que dóna confiança
i que ens és familiar
i que fan que les coses
més senzilles es tornin
de sobte importants.

És tot plegat un misteri
que no és fàcil d'entendre
no sabem per què arrelen
ni per què i com se'n van
Capricis del llenguatge
sense regles escrites
subjectes al criteri
o la voluntat dels humans

són paraules de plàstic
de fum o de palla
que rapit es gasten
quan tothom les esprem
i una mort anunciada
que ja porten penjada
només és qüestió de temps